

ခိုင်စွမ်းသား

အေအ ကျွန်တော် နှင့် ချစ်ခြင်းနှင်းစုံ

အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုနှင့်
အနုပညာတက္ကသိုလ် (မန္တလေး) နောက်ခံ
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

စာရေးသူအကြောင်း အနည်းငယ်

ကျွန်တော့်နာမည်ကတော့ အောင်သက်ခိုင်ဖြစ်ပြီး

ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။ ကလောင်အမည်ကတော့ အေခဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဇာတိက ခန္တီးမြို့ပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဦးအုန်းမောင်၊ ဒေါ်သန်းသန်းအေးတို့က ၁၁-၁၁-၁၉၇၉ (တနင်္ဂနွေနေ့) မှာ မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။ အဖေက ဟုမ္မလင်းနယ်၊ မိုင်းကိုင်းရွာသား၊ ရှမ်းနီတိုင်းရင်းသားဖြစ်ပြီး အမေက ထမံသီသူ ဗမာ တိုင်းရင်းသားဖြစ်ပါတယ်။ မွေးချင်း ၄ ယောက်ထဲမှာ အငယ်ဆုံးသားပါ။

ငယ်စဉ်က ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာရေးကျောင်း (ပေါမိုင်း) မှာ ဒုတိယတန်းအောင်မြင်တဲ့ အထိ သင်ကြားခဲ့ပါတယ်။ တတိယတန်းကနေ အဋ္ဌမတန်းအထိ အမှတ် (၁၃) အထက မန်းမှာ ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး နဝမတန်းကနေ ဒသမတန်းအထိကိုတော့ ခန္တီးမြို့မှာပဲ ပြန်လည်နေထိုင် ပညာသင်ယူခဲ့ပါတယ်။ ၂၀၁၀ မှာ ဒသမတန်းအောင်မြင်ပြီး ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ် (မန္တလေး) မှာ ပညာဆက်လက်သင်ယူခဲ့ပါတယ်။ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (ပန်းချီ) ကိုတော့ ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ် (ရန်ကုန်)မှာ ရရှိခဲ့တာပါ။

တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်မှာ မဝင်းဝင်းမာနဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီး သားဇွဲသက်ခိုင်၊ သမီး ဧပရယ်သက်ခိုင်တို့နဲ့အတူ ဝါသနာပါရာ အနုပညာများကို ဖန်တီးရင်း ရန်ကုန်မြို့မှာ အခြေချ နေထိုင်လျက်ရှိပါတယ်။

အကယ်ဒမီ မြင့်ဦးဦးမြင့်၏ အမှတ်တရစကားလုံးများ

အေခ၊ မန္တလေးသိန်းဇော်၊ ချစ်ပြုံးနှင်းဆီနှင့် ကျွန်တော်

ကျွန်တော်နှင့် အေခ

အေခသည် ကျွန်တော်၏ မီးလတ် ဆွေမာမြင့်ဦး၏

သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်သည်
နာမည်ကြီးဂျာနယ်တစ်စောင်တွင် အတူတူအလုပ်လုပ်ကြသည်။ အေခသည်
ထိုဂျာနယ်တွင် ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်းနာဖြစ်သည်။

တစ်ရက်တွင် သမီးလတ်က အေခကို အိမ်သို့ခေါ်လာသည်။

ဇာတ်ညွှန်းရေးချင်လို့တဲ့။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်သိထားသမျှ
ဇာတ်ညွှန်းပညာကို ပြန်လည်မျှဝေပေးရသည်။ ဇာတ်လမ်းဆိုတာ၊
ဇာတ်ကောင်ဆိုတာ၊ ဇာတ်ကောင်စရိုက်ဆိုတာ၊ ဇာတ်ကွက်ဆိုတာ၊ စကားပြော
ဆိုတာ၊ ဇာတ်ကောင်စရိုက် မိတ်ဆက်ဆိုတာ၊ ဇာတ်ပျိုးဆိုတာ၊ ဇာတ်နှိုးဆိုတာ၊
ဇာတ်ရှိန်ဆိုတာ၊ ဇာတ်ထွက်ဆိုတာ၊ အခန်းစဉ်ဆိုတာ.....စသည်ဖြင့်
ရှင်းပြရသည်။

ဇာတ်ညွှန်းရေးပုံရေးနည်း နမူနာတွေပြရသည်။ ဇာတ်ညွှန်းနှင့်
သက်ဆိုင်သော စာအုပ် တွေ ပေးဖတ်ရသည်။ ကျွန်တော်ဇာတ်ညွှန်းရေးခဲ့သော
ဝတ္ထုစာအုပ်များကို ဇာတ်လမ်း၊ အခန်းစဉ် လက်တွေ့ခွဲခိုင်းရသည်။
အေခဝတ္ထုဖတ်ပြီးရေးလာသော ဇာတ်လမ်းအခန်းစဉ်နှင့် ကျွန်တော်၏
ဇာတ်လမ်းအခန်းစဉ်ကို တိုက်ဆိုင်နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ခိုင်းသည်။ မတူညီသော အခန်းစဉ်
ဇာတ်ကွက် များကိုထောက်ညွှန်ကာ မူရင်းစာရေးဆရာ၏ ဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်ကွက်ကို
အကောက်ယူ ဘာကြောင့် မတူတာလဲ ရှင်းပြရသည်။ ထိုဗီဒီယိုကားကို အေခအား
ကြည့်ခိုင်းရသည်။

ထို့အပြင် ဇာတ်ညွှန်းဆရာတစ်ယောက်တွင်ရှိရမည့် စိတ်နေစိတ်ထား၊

လုပ်ပိုင်ခွင့်နှင့် တာဝန်ယူမှုတို့ကိုလည်း ပြည့်စုံအောင်ပြောရသည်။ အေခ
စိတ်ရှည်ရှည် ၊ ဇွဲကောင်းကောင်း ကျွန်တော့်ထံသို့လာသည်။ ကျွန်တော်၏
ဗီဒီယိုရိုက်ကွင်းများသို့ လာသည်။ လေ့လာသည်။ ဆည်းပူးသည်။

ဝတ္ထု (၁၀) အုပ်ကို ဇာတ်လမ်းအခန်းစဉ်ခွဲ လေ့ကျင့်ပြီးသောအခါ
အေခသည် ကျွန်တော့် ထံသို့ ရောက်မလာတော့။ အေခ ဂျာနယ်က
အလုပ်ထွက်သွားပြီ။ အက်ဖ်အမ်လိုင်းတစ်ခုမှာ သီချင်းတွေကို ဇာတ်လမ်းဆင်ကာ
ဇာတ်ညွှန်းခွဲနေပြီ။ ထို အက်ဖ်အမ်လိုင်းက အလုပ်ထွက်သွား ပြန်ပြီ။
အားကစားဂျာနယ်တစ်ခုမှာ ရောက်နေပြန်ပြီ။ သိပ်မကြာ။ အလုပ်ထွက်သွားပြန်ပြီ။

အေခနှင့်ကျွန်တော် လူချင်းမဆုံမတွေ့ကြသော်လည်း အေခ၏
သတင်းတွေက ဟိုမှ သည်မှ ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာတတ်သည်။

ယခုတော့ အေခသည် ဆပ်ပြာမှုန့်ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ
ကြော်ငြာစာသားရေးသူအဖြစ် ဝင်ရောက်အလုပ်လုပ်နေသည်။
အပတ်စဉ်ထုတ်ဂျာနယ်တစ်စောင်မှာလည်း ဒီဇိုင်းနာလုပ်နေသည်။ “အဖေ့ရွာ”
ဆိုသော မှတ်တမ်းဗီဒီယိုကားတစ်ကားကို အေခ ဒါရိုက်တာလုပ် ရိုက်ကူးပြီးနေပြီ
ဖြစ်သည်။

အခု.....အေခသည် လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်အုပ်ရေးသည်။ ကျွန်တော်နှင့်
ချစ်ပြီးနှင်းဆီတဲ့။

ကျွန်တော်ကတော့ အေခ၏ ဘဝရောင်စုံ၊
အနုပညာရောင်စုံမှန်ကူကွက်များကိုသာ ငေးမောကြည့်ရှုနေမိတော့သည်။

ကျွန်တော်နှင့် မန္တလေးသိန်းဇော်

မန္တလေးသိန်းဇော်နှင့်ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။
မန္တလေးသိန်းဇော်ကို ကျွန်တော် တို့က “ဇော်ကြီး” ဟု ခေါ်သည်။
ကျွန်တော်တို့ဆိုတာ မြတ်ခိုင်၊ ပန်းချီ လှထွန်းအောင်၊ ဇောင်းထက်၊ ဘဠိမ်းဝေနှင့်

ကျွန်တော်ဖြစ်သည်။ (၁၉၉၁) ဝန်းကျင်ကာလများက အစ်ကို အေးကြူလေးကို အကြောင်းပြုကာ၊ အစ်ကိုကြီး မောင်ရန်ပိုင်ကို အကြောင်းပြုကာ ပန်းချီလှထွန်း အောင်ကို အကြောင်းပြုကာ၊ စံပယ်ဦး ဦးသန်းလွင်ကိုအကြောင်းပြုကာ၊ ဇော်ကြီးတို့ညီအစ်ကို (မန္တလေးသိန်းဇော်နှင့် ညီဝင်းမြင့်) နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရသည်။

မန္တလေးသိန်းဇော်ဇာတ်ပွဲကို အင်းစိန်၊ ပစ်တိုင်းထောင်ဇာတ်ရုံတွင် ကျွန်တော် စကြည့်ဖူး ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်တော့ မန္တလေးသိန်းဇော်ဇာတ်ပွဲကလေးရာ ကျိုက္ကဆံကွင်းမှာ၊ အလုံမှာ၊ ပဒုမ္မာကွင်းမှာ၊ နေရာအနှံ့မှာ ကျွန်တော်တို့ ဇော်ကြီး၏ ဇာတ်ရုံထဲသို့ ရောက်နေကြသည်။

ဇော်ကြီး၏ ပထမကဗျာစာအုပ် “ပြုံးနေတဲ့ သံဆူးကြိုးကလေး” စီစဉ်ရိုက်နှိပ်တုန်းကလည်း ဇော်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့ အတူတူ။ မြောက်ပြန်လေတွင် တင်သောကမ္မည်း၊ မိုးညအိပ်မက်မြူနှင့် စက်ရုပ်မဟုတ်ဘူး ဗီဒီယိုကားတွေရိုက်တုန်းကလည်း ဇော်ကြီးနှင့်ကျွန်တော်တို့ အတူတူ။ မန္တလေး၊ သရက်ကုန်းက ဇော်ကြီးတို့အိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရက်ရှည်လများ။ တစ်ခါသာမှာတော့ ဇော်ကြီးဇာတ်ကရာ ကျောက်တော်ကြီးမှာ တောင်တွင်းမှာ.....လှထွန်းအောင်နှင့် ကျွန်တော် လိုက်ပါစီးမျောခဲ့ကြဖူးသည်။

ဇော်ကြီးရေးသမျှကဗျာတွေကို ဇော်ကြီးမိတ်ကပ်လိမ်းရာ ဇာတ်ခုံဘေးမှာ ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ကြရသည်။ ဇာတ်သေတ္တာတစ်လုံးပေါ်မှာတော့ ကဗျာဆရာ မောင်ချောနွယ်၏

“မိတ်ကပ်တင်

ဖင်ရမ်းလို့.....

ရွှင်လန်းပါစေဖို့။”

ဆိုသော ကဗျာလေးကို ကျွန်တော်တို့ အမြဲမြင်တွေ့ကြရသည်။

အေခသည် မန္တလေးသိန်းဇော်သီဆိုသော “ချစ်ပြုံးနှင်းဆီ” သီချင်းကို နားထောင်ခံစား စွဲလမ်းမိပြီး လုံးချင်းရေးချင်စိတ် ပေါက်လာတာပါပဲဟု ဝန်ခံထားသောအခါ အနုပညာဝတ်မှု ကူးခြင်းကို ကျွန်တော် မအံ့သြမိတော့ပါ။

ကျွန်တော်နှင့် ချစ်ပြုံးနှင်းဆီ

နားသည် ကွန်ဆာဗေးတစ်အဖြစ်ဆုံးဟု ကဗျာဆရာ မြေချစ်သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူး သည်။ ကျွန်တော်၏ ဘဝဆစ်ချိုးကွေ့တစ်ခုတွင် ဂီတလောကသားများနှင့် လက်ပွန်းတတီး နေဖူး သည်။ ကျွန်တော်၏ ရှေ့က ကဗျာဆရာများသည် တေးရေးများအဖြစ် ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်သော အခါ အားကျစိတ်နှင့် ကျွန်တော်သီချင်းရေးချင်လာသည်။ သီချင်းရေးဖို့ကြိုးစားသည်။ (ကက်ဆက် ကလေးတစ်လုံးတောင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိခဲ့သော ဘဝပေးအနေအထားကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသူမို့ တေးရေးဘဝနှင့် ဝေးခဲ့ရသည်။)

(၁၉၈၅) ခုနှစ်ဝန်းကျင်က အနော်ရထာလမ်းနှင့် ပန်းဆိုးတန်းလမ်းထောင့်တွင် ယနေ့ တေးပလ္လင်မှ အဆွေးသခင် ကိုတင်လှိုင်၏ “အပေါင်းလက္ခဏာ” ဆိုသော တေးသံသွင်းဆိုင် ကလေးရှိခဲ့ဖူးသည်။ သည်ဆိုင်ပတ်ဝန်းကျင်ကလေးထဲမှာ အဆိုတော် ကိုတင်လှိုင်၊ ကိုသန်းလှိုင်၊ စန္ဒရာချစ်ဆွေ၊ မောင်ဆွေနှယ်၊ အလွမ်းသီချင်းရေးတဲ့ မောင်ကျော်ဇော၊ ကိုကိုဝင်းမောင်၊ မောက်မောက်(ဥက္ကလာ)၊ အတာလှိုင်(ရေနံချောင်း)၊ နေဦးမောင်၊ မြတ်ခိုင်၊ နန္ဒာမိုးကြယ်၊ မောင်ယဉ်မွန်(ကယား)၊ ရန်ပိုင်စိုး၊ ခင်ညွန့်ရည် စသည့် ဂီတလောကသားများနှင့် ကျွန်တော် အကျွမ်းတဝင် ထိတွေ့ဆက်ဆံခဲ့ရဖူးသည်။

အဆိုတော် အစ်ကိုကြီး ကိုတင်လှိုင်ကို အကြောင်းပြုကာ ကိုစောညိန်း၏ သီချင်းများကို အမ်တီဗီရိုက်ဖို့ ကျွန်တော်စီစဉ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဂီတနက်သန် ဦးအုန်းလွင်နှင့် ကိုစောညိန်းသီချင်းများ အကြောင်း လေ့လာမှတ်သားရသည်။ သည်တွင် “ချစ်ပြုံးနှင်းဆီ” သီချင်းသည် ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်လာရတော့သည်။

ချစ်ပြီးနှင်းဆီသီချင်းသည် ကျွန်တော်၏ အကြိုက်ဆုံး၊ အနှစ်သက်ဆုံး၊ အစွဲလမ်းဆုံး သီချင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ချစ်သော “ချစ်ပြီးနှင်းဆီ” ကို အခက ဝတ္ထုအားဖြင့် ခံစားဖန်တီးပြလိုက်သော အခါ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ဆောင် မြင့်မောင်ကို ကျွန်တော် အားမလိုအားမရဖြစ်၊ ကရုဏာသက်မိ ကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။

ဝတ္ထု၏ အစတွင် အခကလည်း “စာရေးသူ၏ အမှာနှင့် ကျေးဇူးစကား” ဆိုသော ခေါင်းစဉ် အောက်၌

“မရှက်တမ်းဝန်ခံရရင် ဒီစာအုပ်ထဲက ဇာတ်ကောင် မြင့်မောင်ရဲ့နေရာကို ကျွန်တော့်စိတ် တွေ ခဏခဏပူးဝင်သွားပြီး မျက်ရည်ခဏခဏ ကျခဲ့ရပါတယ်.....” ဟု ဝန်ခံထားသော အခါ

မြင့်မောင်သည် အခလား.....

အခသည် မြင့်မောင်လာ.....

မခွဲခြားနိုင်ခြင်းသည် ကျွန်တော်၏ အားနည်းချက်ပဲဖြစ်ပါသည်။

ညီငယ် အခ.....အောင်မြင်ပါစေ.....

.....စွာဖြင့်

အကယ်ဒမီ မြင့်ဦးဦးမြင့်

၁-၉-၂၀၁၄

နံနက် (၁၀း၀၅း၂၆) နာရီ

09-73141663

မန္တလေးသိန်းဇော်၏ အမှတ်တရစကားလုံးများ

(၁)

လူ့သမိုင်းကာလရဲ့

ဘယ်လောက်စောစောကတည်းက ဘယ်သူတွေကစပြီး

နှင်းဆီပန်းကလေးတွေကို

ရိသဲသဲလုပ်ခဲ့ကြသည် မသိ။

ခေတ်အဆက်ဆက် အလှအပနဲ့ အချစ်ကိုပုံတင်ဖွဲ့နွဲ့ကြသူအများရဲ့

ဂန္ထဝင်မြောက်လှတဲ့ ကဗျာ၊ ဂီတအနုပညာတွေမှာ

နှင်းဆီပန်းကလေးတွေကို

အလွတ်ပေးလေ့မရှိကြတာ ထင်သာမြင်သာပါပဲ.....

(နှင်းဆီပန်းလေးကို နှင်းဆီပန်းလို့မခေါ်လည်း ဒီရနံ့ပဲ မွှေးနေမှာပါ)တဲ့

ကမ္ဘာကျော် ကဗျာဆရာရှိတ်စပီးယားလည် နှင်းဆီရနံ့ကို

ရှုရှုကြံခဲ့သလို -

(သူ့ဆံင် နှင်းဆီပွင့်တွေနဲ့ ဂုဏ်တင့်တယ်လေး) လို့

မြန်မာကဗျာဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်ကလည်း နှင်းဆီရဲ့အလှဂုဏ်မြင့်ပုံကို

လွမ်းတ မျှော်ငေးခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သီချင်းဂီတလောကမှာလည်း ရွှေပြည်အေး၊

ဆရာထာက စလို့

တေးပြုစာဆိုအမြောက်အများဟာ မရေနိုင်မတွက်နိုင်အနမ်းတွေ၊

အလွမ်းတွေနဲ့

ခေတ်အဆက်ဆက် နှင်းဆီကိုပဲ ဖွဲ့နွဲ့ခံစားခဲ့ကြတာ
ယနေ့ထက်တိုင်အောင်ပါ။

အဲဒီ မြောက်များလှစွာသော နှင်းဆီပန်းကလေးရဲ့
အနုပညာများစွာထဲမှာ.....

(၂)

ဂီတနက်သန်ကိုစောညိမ်း(1925-1952)

ဘဝမှာ 72 နှစ်သာ ရှင်သန်ခွင့် -

- ရပေမယ့် တေးသီချင်း(37)ပုဒ်ကို စိတ်ရောနှလုံးသားပါ

နှစ်နှစ်ကာကာရေးသားပြီး

လူ့ရွာ လူကမ္ဘာကို အပြီးတိုင် နှင်းအပ်ခဲ့သူ ညိမ်း(ဂီတနက်သန်
ကိုစောညိမ်း)ရဲ့

ရင်ထဲဖူးပွင့်တဲ့ ထိုနှစ်ဆီ(ချစ်ပြီးနှင်းဆီ) ဟာ
မြန်မာတေးချစ်သူတို့နှလုံးသားမှာ

အထင်ကရ ဂီတပန်းတစ်ပွင့် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကနဦးတေးသံရှင်အဖြစ် ရေနံ့သာ(ဦး)စိုးလှိုင် သီဆိုဓာတ်ပြားရခဲ့တယ်။

တေးသွားမစခင်ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ဆရာကြီး ဂီတနက်သန်
ဦးအုန်းလွင်ရဲ့ထူးခြား

ညှို့ငင်လှတဲ့ဂီတာသံက နှင်းဆီပန်းရဲ့ ပွင့်ဖတ်ပွင့်ချပ်လေးတွေ
အားယူရုန်းကန်ပြီး

တစ်လွှာချင်းတစ်ဖတ်ချင်း ပွင့်အာလာသလို၊ ရင်ကို
တလှုပ်လှုပ်ထိခတ်သွားနိုင်ရဲ့။

အဲဒီ နောက် ချစ်ပြုံးနှင်းဆီကိုချစ်တဲ့ ဝါသနာရှင်၊ ပညာရှင်တွေဟာ
မရိုးနိုင်မဟောင်းနိုင် ချစ်ပြုံးနှင်းဆီကိုပဲ ထပ်ခါထပ်ခါ သီဆိုခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီ ထဲမှာ

မန္တလေးသိန်းဇော်လည်း(၁)ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်ပေလိမ့်မယ်။

ရေစက်ပါရင် အရသာရှိတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဇာတ်မင်းသားလေးရဲ့

ပွဲညပေါင်းများစွာမှာ

“ဂီတအနုပညာဆိုတာ

နှစ်ကာလတွေကြာညောင်းပြောင်းလဲနေပေမယ့်

သူ့အနှစ်သာရက ကောင်းရင် ဟောင်းမသွားပါဘူး၊

ခုလည်း.....ဂီတနက်သန် ကိုစောညိမ်းရဲ့ ချစ်ပြုံးနှင်းဆီဆိုတဲ့

ဂီတအနုပညာ မာလပန်းတစ်ပွင့်ဟာ ယနေ့ထက်ထိ

မြန်မာ့ဂီတ မြတ်နိုးသူတွေရဲ့ရင်ထဲမှာ အလှမပျက်၊

ရနံ့မပြယ်မွှေးမြဆဲမို့ - ကျွန်တော် အဲဒီ ပန်းကလေးကို

ပရိတ်သတ်ကြီးအတွက် ယူဆောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်” လို့

ကဗျာ ချိုသာဖွဖွ စကားဆိုရင်း.....

ဂီတက ရင့်နင့်လှိုင်လှဲ တေးဆိုရင်း.....

ကျွန်တော်၊ ချစ်ပြုံးနှင်းဆီ၊ ပရိသတ်ကြီးဆိုတဲ့

သုံးပွင့်ဆိုင်မေတ္တာကမ္ဘာမှာ

ရေစက်ပါလို့ အရသာရှိခဲ့ခြင်းဆိုတာ လှပတဲ့ အမှန်တရားတစ်ခုပါပဲ။

ပြီးတော့.....ညိမ်း (ဂီတနက်သန်ကိုစောညိမ်း)ရဲ့

လွမ်းလောက်တဲ့ပါရမီကိုလည်း သူ့သီချင်းတွေဆိုနေရင်း
လွမ်းမိတတ်သေးတယ်။

ဂုဏ်မြောက်တဲ့ဖန်တီးမှုတွေဟာ ခေတ်တွေ၊ နှစ်တွေ.....ရွှေ့နေ၊
ပြောင်းနေလည်း

ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲခံစားမှုတွေနဲ့ အနုပညာရာဇဝင်မှာ သူတို့ဂီတ၊
သူတို့ကဗျာဆိုတဲ့

သူတို့ရင်ခုန်သံတွေ ဘယ်သောအခါမှ မရပ်တန့်နိုင်တော့.....။

(၃)

1988 ခုနှစ်လောက်တုန်းက (ပြုံးနေတဲ့ သံဆူးကြိုးကလေး)အမည်နဲ့
ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ဝေဖို့ကြိုးပမ်းစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ
နှင်းဆီဟာ ကျွန်တော့်ပြဿနာထဲ ဝင်ပါခဲ့ရဖူးတယ်။

ဒဏ်ရာကလည်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်၊ စိတ်ကူးလေးတွေ
ခုန်ပေါက်နေပုံကလည်း

ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်-လို့ပြောရမယ့်အရွယ်။ နှလုံးသားအလိုကိုလိုက်ဖို့
အတွေးက

သန်တုန်းမြန်တုန်းမို့ အဲဒီ ကဗျာစာအုပ်ကလေးက မြောက်ချင်တိုင်း
မြောက်နေခဲ့ပုံပါပဲ။

ကဗျာတွေက ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း

စာအုပ်ကလည်း ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတဲ့ အလှမျိုး - လို့

ပြောချင်ပါတယ်။

အဲဒီ ကဗျာတွေ အဲဒီ အခင်းအကျင်းတွေကြောင့် စာပေစိစစ်ရေး

မျက်စိနှောက်စေခဲ့ပါတယ်။

နောက်ဆုံး ပုံနှိပ်ပြီးမှ ထုတ်ဝေခွင့်မရခဲ့ပါဘူး -

ကဗျာနဲ့တကွ စာအုပ်အပြင်အဆင်၊ အခင်းအကျင်း -

နောက်မျက်နှာဖုံး အားလုံးလိုလို မြင်နေကျ၊ တွေ့နေကျထဲက
လွတ်မြောက်နေတဲ့

ဘုတ်အုပ်လေးဖြစ်နေတဲ့အပြင် တားမြစ်ခံရခြင်းရဲ့အဓိကကတော့

ကဗျာစာအုပ်အမည်လို့ သိရပါတယ်။

ပြီးနေတဲ့သံဆူးကြိုးကလေး.....ဟုတ်ပ။

အဲဒီ ကျမှ တွေးမိတော့တယ်။ 88 ခုနှစ်ဆိုတာ အများသိကြတဲ့အတိုင်း -

သံဆူးကြိုးတွေ လမ်းမတွေပေါ်မှာ ယောက်ယက်ခတ်တဲ့နှစ် - ဒါကြောင့်

ကဗျာစာအုပ်အမည်က စိစစ်ရေးကို ခေါင်းစားစေခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့။

ဒါပေမဲ့ ဒီကဗျာကို 86 က ရေးခဲ့တာဖြစ်တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် K ဇော်က ဇွဲမလျှော့ခဲ့ဘူး။ ထုချေလွှာခေါ်မလား
စာပြန်တင်ခဲ့ပါတယ်။

“ပြီးနေတဲ့သံဆူးကြိုးကလေးဆိုတာ အချစ်ကိုတင်စားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

အခြားရည်ရွယ်ချက်မရှိပါ။ အချစ်ဟာ လှလည်းလှ ဆူးလည်းရှိ ဆိုတဲ့

သဘောမျိုးတင်စားထားတာပါ။ အရင်က အချစ်ကို

နှင်းဆီပန်းကလေးတွေနဲ့

တင်စားကြပါတယ်။ ကဗျာရေးခြင်းဆိုတာ အသစ်စဉ်းစား

အားထုတ်မှုမျိုးလည်း

လိုအပ်လို့ ဒီလို ရွေးချယ်ဖွဲ့နွဲ့သုံးနှုန်းခြင်း ဖြစ်ပါတယ်.....” လို့ ပြန်တင်ပြခဲ့တယ်။

မကြာခင်မှာပဲ စာပေစီစစ်ရေးအဖွဲ့ကနေ အကြောင်းပြန်ကြားပေးပါတယ်။ သံဆူးကြိုးကို

လုံးဝခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ကြောင်းနှင့် တကယ်လို့ပုံနှိပ်ပြီးဖြစ်နေလို့ မဖြစ်မနေထုတ်ဝေချင်တယ်

ဆိုရင် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက.....

“ပြီးနေတဲ့ နှင်းဆီပွင့်လေးလို့ ပြောင်းလိုက်ပေါ့ဗျာ” လို့ အကြံပေးပါတယ်။

အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါရဲ့။ စက်တင်ရိုက်နှိပ်ပြီးတဲ့ အုပ်ရေ (1500) ကို ဒီအတိုင်းပဲ

သိမ်းထားလိုက်ပါတော့တယ်။ ဆုံးရှုံးမှုများကို ပွတ်သပ်မြတ်နိုးစွာနဲ့ပေါ့ - ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ချစ်လှပါတဲ့.....

ကမ္ဘာကျော် ဂန္ဓဝင် နှင်းဆီပန်းကလေးကို

ကဗျာရဲ့မရှောင်သာတဲ့ လမ်းမြောင်ကြားမှာ

မငြင်းရက်ပေမယ့် ကျွန်တော်ငြင်းဆိုခဲ့ရတယ်။

ဒါပေမဲ့ ပွဲညှတိုင်းမှာတော့ နှင်းဆီဟာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ပြုံးလို့ရွှင်လို့ပါပဲ။

ပြဿနာတွေထဲမှာ မြတ်နိုးမှုအခြေခံတဲ့ ပြဿနာတွေဟာ

သတိရတိုင်း၊ ပြန်တွေးတိုင်း လွမ်းဆွတ်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုတာမျိုး

နှင်းဆီပန်းကလေးနဲ့

ကျွန်တော်တို့အပြင် ဘယ်သူတွေရော သိနေကြမလဲ။

(၄)

ခေတ်ဆိုတာကလည်း

အညွန့်အတက် ထွက်တတ်တဲ့ အရာမျိုးပေးလား.....။

အနုပညာ ရေခဲမြေခဲကောင်းမှ ဖန်တီးမှုမျိုးစေ့မှန်လို့

အပင်သန်ခဲ့တယ်ဆိုရင်

တစ်ခေတ်ကနေ တစ်ခေတ်ကူးတော့လည်း ဂီတကဗျာ

အနုပညာဆိုတဲ့အရာတွေဟာ

အခါအားလျော်စွာ အဖူးနဲ့အပွင့်နဲ့

တင့်တင့်တယ်တင်ပေါ်ထွက်လာတတ်စမြဲပါ။

နီစွေးတဲ့ သံစဉ်တွေပေါ်က နှင်းဆီပန်းကလေးရဲ့ရနံ့ကို နှစ်သက်

ကဗျာဉာဏ်ကွန့်ပြီး ဂီတနက်သန်မြေမှာ ညိမ်းကအစပြုလို့

ဖူးပွင့်စေခဲ့တယ်။

လေညှင်းကနေ၊ ရေဒီယိုကနေ

ဓာတ်ပြားချပ်ကနေ၊ ရုပ်မြင်သံကြားကနေ

ကဇာတ်ရုံပေါ်ကနေ၊ တိတ်ကြိုးခွေကနေ

ဒီဗီဒီချပ်ကနေ၊ ဧည့်ခံတေးအဖြစ်

ပြဇာတ်အဖြစ်၊ ပီတီပွီအဖြစ်.....ချစ်ပြီးနှင်းဆီကို ရသအမျိုးမျိုး

အလှအမျိုးမျိုး ဖွဲ့နွဲ့ခံစားခဲ့ကြပါပြီ။ ဒါပေမဲ့လည်း ခုချိန်ခုခါတိုင်အောင်

ရသပေးဆဲ၊ လူတို့နှလုံးသားကို ဖျော်ဖြေတင်ဆက်ဆဲ၊

လှပစွာသင်းပျံ့နေဆဲပင်.....။

ခုလောလောလတ်လတ် အေခ.....ဆိုတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်လည်း

ချစ်ပြုံးနှင်းဆီရဲ့ရနံ့ကို အလွတ်ရုန်းနိုင်ပုံမရ၊ သူ့အစွဲအလမ်းနဲ့ သူ့ဘဝ

သူ့အတွေးတွေကို

ကဗျာတွေ သံစဉ်တွေနဲ့တင်မက ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်၊ ဇာတ်ဆောင်

ဇာတ်ကောင်တွေနဲ့ ဖွဲ့နွဲ့လို့၊ ဝတ္ထုပုံသဏ္ဌာန်ခံစားလို့ စာတစ်အုပ်အဖြစ်

အားထုတ်

ရေးသားထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ခေတ်တစ်ခေတ်ထဲမှာ

လူ အတူတူဖြစ်ကြတယ်။ စဉ်းစားစရာတွေ သိပ်များပါတယ် -

ဇာတ်မင်းသား ဘာလို့ကဗျာရေး၊ ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်းနာ ဘာလို့ဝတ္ထုရေး။

လူနဲ့ အနုပညာ၊ နောက်ပြီး ဘဝခံစားမှု.....

ဆိုပါတော့လေ၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ အေခ - ကို

ကျွန်တော်စာနာမိတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ပန်းကလေး(ချစ်ပြုံးနှင်းဆီ)ရဲ့

ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်းများကို

မှတ်မိသလောက် ပြောပြခဲ့ပါပြီ။ စာရေးသူ အေခ - ရဲ့ သူနဲ့

ချစ်ပြုံးနှင်းဆီ

(ကျွန်တော်နှင့် ချစ်ပြုံးနှင်းဆီ) ဆိုတဲ့

ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်းများကိုလည်း

.....ဆက်ပြီးဖတ်ရှုလိုက်ပါ။

အေခ - ရေ

တကယ်တော့ ပန်းကလေးတွေဟာ မိုးကောင်းကင်ကြီးအောက်မှာသာ

ဖူးပွင့်ခဲ့ကြတာမဟုတ်ပါဘူး။ ပျော်စရာ လွမ်းစရာတွေ အမြဲမပြတ်

ရွာသွန်းနေတဲ့

လောကဓံတရားကြီးရဲ့အောက်မှာလည်း ဖူးပွင့်နေကြရတယ်ဆိုတာ -

တို့ချစ်တဲ့

ချစ်ပြုံးနှင်းဆီရဲ့အနုပညာရှင်

ညိမ်း(ဂီတနက်သန်ကိုစောညိမ်း)ကိုယ်တိုင်

သူ့ဘဝနဲ့ ငါတို့အားလုံးကို ပြောပြခဲ့ပါတယ်ကွာ.....။

မောင်သိန်းဇော်

(2014)

စာရေးသူ၏ အမှတ်တရစကားလုံးများ

ကျွန်တော်က ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက်ပါ။ စာရေးသားခြင်းကို ဝါသနာအရသာ ရေးဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ စာ စရေးကတည်းက စာရေးသားခြင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမျှော်လင့်ချက် မျိုးမှမရှိခဲ့ပါဘူး။ ဝါသနာအရ စာရေးတယ်၊ ရေးချင်စိတ်ပေါက်လာမှသာ စာရေးပါတယ်။ အခု လည်း မထင်မှတ်ဘဲ ရေးဖြစ်ရင်းက လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်အုပ်ဖြစ်လာခဲ့တာပါ။

ကျွန်တော့်အတွက်တော့လုံးချင်းဝတ္ထုရေးရတာ အလွန်ပင်ပန်းပါတယ်။ ဇာတ်ကောင်စရိုက်၊ ဇာတ်ရှိန်အတက်အကျ၊ ဇာတ်ကွက်အပြောင်းအလဲမှာ ယုတ္တိတန်တာတွေ တွက်ဆရေးသားရတာ ဆိုတော့.....။

ကျွန်တော် တက်ရောက်ပညာသင်ကြားခဲ့တဲ့ မိခင် ကျောင်းတော်ကြီး ယဉ်ကျေးမှု တက္ကသိုလ်(မန္တလေး) (ယခု - အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုနှင့် အနုပညာတက္ကသိုလ်) နဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဇာတ်လမ်းရေးသားတာကိုမတွေ့ရလို့..... ကျောင်းတော်ကြီးကို နောက်ခံထားလို့ ရေးသားရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းပြီးခဲ့ပေမယ့် ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ ပထမဆုံးအသုတ် ကျောင်းသားဖြစ်ခွင့်ရခဲ့တဲ့အတွက် မန္တလေးကျောင်းတော် ကြီးကို ပို့ချစ်ပါတယ်။

အခု လုံးချင်းရေးဖြစ်ပုံကို အနည်းငယ်ပြောပြပါဦးမယ်။ ကျွန်တော်က ဂီတနက်သန် ကိုစောညိမ်းကို နဂိုကတည်းက အလိုလိုလေးစားမိပြီးသားသူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုစောညိမ်း ရေးသားခဲ့တဲ့ သီချင်းတွေကို ဘယ်သူဆိုတာမှ ကျွန်တော်မကြိုက်ခဲ့ပါ။ မန္တလေး(ဦး)သိန်းဇော် သီဆိုမှသာ ကျွန်တော်နားထောင်လို့ရပါတယ်။ ဦးသိန်းဇော်က Kဇော်အမည်နဲ့ ခေတ်ပေါ်သီချင်း တွေ ဆိုဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်မကြိုက်ပါ။ ကိုစောညိမ်းရဲ့သီချင်း၊

ဒါမှမဟုတ် မြန်မာသံသီချင်း သီဆိုမှသာ ကြိုက်ပါတယ်။

ဂီတနက်သန် ကိုစောညိန်းနဲ့ မန္တလေး(ဦး)သိန်းဇော်ဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အင်မတန်လိုက်ဖက်တဲ့ အတွဲအစပ်တစ်ခုပါပဲ။ ဒါကြောင့် စာအုပ်ထဲမှာလည်း ဝန်ခံရေးသားထား ပါတယ်။

ဦးသိန်းဇော်ရဲ့ ရွှေပွင့်လွှာ အမ်တဗီထဲမှာ ချစ်ပြုံးနှင်းဆီကို အရင်ဆုံးစွဲလမ်းမိပါတယ်။ ဒါရိုက်တာ ဦးပီတာရဲ့ တင်ပြမှုတွေကလည်း နူးညံ့လှပါတယ်။ ဒါကို ခံစားနားထောင်ရင်း လုံချင်းရေးချင်စိတ်ပေါက်လာတာပါပဲ။

ကျွန်တော် ဒီလုံးချင်းပြီးမြောက်ဖို့အတွက် နှစ်နှစ်ကျော် ကြာသွားပါတယ်။ ရေးကျင့်မရှိ တာက တစ်ကြောင်း၊ ဦးဆုံးလုံးချင်းမို့ အပြစ်အနာအဆာ ကင်းချင်တာက တစ်ကြောင်းကြောင့် တကယ်စိတ်ပါမှသာ ရေးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် သေချာသွားတာတစ်ခုက လုံးချင်း ရေးသားပြီး ဘဝရပ်တည်လို့မရနိုင်ဘူးဆိုတာကို သိရှိသွားတာပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့..... နှစ်နှစ်ကြာမှ တစ်အုပ်ရေးသားနိုင်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ပါရမီက ဒီအလုပ်အပေါ် မှီခိုပြီး ဝမ်းရေး ဖြေရှင်းနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိခွင့်ရခဲ့လို့ပါပဲ။

ရှေ့ဆက်ပြီးတော့လည်း စိတ်ပါမှသာ ရေးဖြစ်မှာမို့ ဘယ်နှနှစ်ကြာပြီးမှ နောက်တစ်အုပ် ထွက်နိုင်မယ်မသိပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ကျားကုတ်ကျားခဲရေးပြီးမှ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဒီစာအုပ် လေးကို အမှတ်တရဖြစ်ချင်ခဲ့ပါတယ်။ လူမသိ၊ သူမသိ ဖြစ်သွားမှာကိုတော့ ကျွန်တော် အရမ်း ကြောက်ပါတယ်။ လုံးချင်း နောက်တစ်အုပ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက် မသေချာဘူးလေ.....။

မရှက်တမ်းဝန်ခံရရင် ဒီစာအုပ်ထဲက ဇာတ်ကောင် မြင့်မောင်ရဲ့နေရာကို

ကျွန်တော့်စိတ် တွေ ခဏခဏပူးဝင်သွားပြီး မျက်ရည်ခဏခဏကျခဲ့ရပါတယ်။
စာဖတ်သူဘက်က ဘယ်လိုနေမယ် မသိပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့
မျက်ရည်ခဏခဏကျပြီး ရေးခဲ့ရတဲ့လုံးချင်းစာအုပ်ပါပဲ။

ဒီစာအုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး

ကျေးဇူးတင်ရမှာက.....ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရတာ ပဲ လိုချင်တယ်ဆိုတဲ့
အဖေနဲ့အမေ၊ မိခင်ကျောင်းတော်ကြီးဖြစ်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ် (မန္တလေး)၊
ဆရာဆရာမများ၊ စာရေးချင်စိတ်ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ မြန်မာသစ်ဂျာနယ်က ညီအစ်ကိုများ၊
အဆောင်နေ သူငယ်ချင်းများ၊ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများ၊ ကျောင်းမှာ
ကဗျာစာအုပ်ထုတ်တိုင်း အရင်း အနှီးပေးခဲ့သူများနဲ့ ဝယ်ယူအားပေးခဲ့ကြသူများ၊
အမှာစာချီးမြှင့်ပေးကြတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဇာတ်ညွှန်းဆရာ အကယ်ဒမီမြင့်ဦးဦးမြင့်နဲ့
ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ ကဗျာတွေကိုရေးတတ်တဲ့ Kဇော် (မန္တလေး - သိန်းဇော်)၊
အနုပညာဝါသနာနည်းပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို အနုပညာနဲ့ပတ်သက်ပြီး
အလိုလိုက်တတ်တဲ့ အမောပြေကြီး၊.....အများကြီးပါ.....၊ ကျေးဇူး
အများကြီး တင်ပါတယ်.....။

တကယ်တော့.....ကျေးဇူးတင်စကားပြောရတာ
အန္တရာယ်ရှိပါတယ်။ ကျန်ခဲ့တဲ့သူ တွေက စိတ်ဆိုးတတ်ကြလို့ပါ.....။
ကျန်ခဲ့သူများက မေတ္တာရှေ့ထားပြီး ခွင့်လွှတ်ကြပါလို့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်
ခင်ဗျာ.....။

ကျေးဇူးတင် ခင်မင်စွာ.....

အေအ
